

I. DISPOSICIÓN XERAIS

XEFATURA DO ESTADO

9279 *Lei 12/2011, do 27 de maio, sobre responsabilidade civil por danos nucleares ou producidos por materiais radioactivos.*

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a presente lei.

PREÁMBULO

I

A regulación da responsabilidade civil por danos nucleares veuse efectuando nos capítulos VII, VIII e IX da Lei 25/1964, do 29 de abril, sobre enerxía nuclear, nos cales se establecen as responsabilidades e obrigas dos explotadores das instalacións nucleares, así como na normativa que o desenvolve, o Decreto 2177/1967, do 22 de xullo, polo que se aproba o Regulamento sobre cobertura de riscos nucleares.

España é parte contratante do Convenio de París do 29 de xullo de 1960, sobre a responsabilidade civil en materia de enerxía nuclear, e do Convenio de Bruxelas do 31 de xaneiro de 1963, complementario do anterior, de cuxas disposicións deriva, basicamente, a regulación nacional nesta materia. Estes convenios revisáronse de maneira puntual no pasado para precisar algúns dos criterios sobre os cales se basea a aplicación das súas disposicións. Adicionalmente, a Organización para a Cooperación e o Desenvolvemento Económico (OCDE), depositaria do Convenio de París, recomendou en 1990 actualizar os niveis de responsabilidade dos explotadores por danos nucleares para asegurar unha cobertura máis ampla. Estes cambios viñéronse reflectindo na regulación nacional mediante a revisión da citada Lei 25/1964, do 29 de abril, pola Lei 40/1994, do 30 de decembro, de ordenación do sistema eléctrico, e posteriormente pola Lei 54/1997, do 27 de novembro, do sector eléctrico.

No mes de febreiro de 2004 aprobáronse dúas novas emendas dos convenios de París e Bruxelas. Estas emendas conforman unha revisión en profundidade dalgúns dos elementos básicos do réxime de responsabilidade civil nuclear, e fan necesaria unha modificación substancial da lexislación interna vixente para reflectir os cambios e concretar aquelas estipulacións que, de conformidade coas disposicións dos convenios, corresponde aos Estados contratantes determinar nas súas lexislacións nacionais.

A importancia das modificacións que habería que introducir na Lei 25/1964, do 29 de abril, a especialidade da materia, a intervención de diferentes órganos da Administración en razón das súas competencias e o feito de que as actualizacións deste réxime responden a necesidades e circunstancias propias dun ámbito que é independente do resto das materias que se regulan na dita lei, aconsellaron a súa regulación mediante unha norma específica.

O obxecto principal desta lei é, polo tanto, regular a responsabilidade civil nuclear de conformidade cos convenios internacionais de París e Bruxelas, o que se complementa co establecemento dun réxime específico de responsabilidade civil polos danos que poidan causar accidentes en que se vexan involucrados materiais radioactivos que non sexan substancias nucleares.

Os protocolos destas últimas emendas dos convenios de París e de Bruxelas foron ratificados por España con data do 18 de novembro de 2005. Non obstante, de conformidade coa «Decisión 2004/294/CE do Consello, do 8 de marzo de 2004, pola que se autorizan os

Estados membros que son partes contratantes no Convenio de París, do 29 de xullo de 1960, acerca da responsabilidade civil en materia de enerxía nuclear, para ratificaren, en interese da Comunidade Europea, o protocolo polo que se modifica o dito convenio ou para se adheriren a el», a presentación do instrumento de ratificación do Convenio de París ante o secretario xeral da Organización para a Cooperación e o Desenvolvemento Económico, así como a súa entrada en vigor, deberase efectuar conxuntamente e na data en que o acorden todos os Estados membros que son parte del. A necesidade da Decisión do Consello é consecuencia da existencia de competencia comunitaria xudicial nos ámbitos civil e mercantil, concretamente a través do Regulamento (CE) n.º 44/2001 do Consello, do 22 de decembro de 2000, relativo á competencia xudicial, o recoñecemento e a execución de resolucións xudiciais en materia civil e mercantil.

Dado que España, como se indicou, xa ratificou ambos os protocolos, considerouse conveniente introducir unha reforma, de carácter transitorio, do vixente réxime de responsabilidade civil ata a entrada en vigor desta lei. Esta reforma, que foi aprobada por dúas disposicións adicionais inseridas na Lei 17/2007, do 4 de xullo, pola que se modifica a Lei 54/1997, do 27 de novembro, do sector eléctrico, para adaptala ao disposto na Directiva 2003/54/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 26 de xuño de 2003, sobre normas comúns para o mercado interior da electricidade, actualiza os límites de responsabilidade civil nuclear para os danos nucleares que xa se recollían na Lei 25/1964, do 29 de abril, e, ademais, introduce, de maneira separada, obrigas en materia de responsabilidade civil por danos ambientais de orixe nuclear. Este réxime transitorio queda derogado pola presente lei, a cal, de conformidade coas disposicións dos convenios de París e Bruxelas, integra nun mesmo réxime xurídico os danos nucleares que tradicionalmente se establecían na Lei 25/1964, do 29 de abril, e os danos ambientais de orixe nuclear considerados por primeira vez nos protocolos de emenda dos citados convenios recentemente ratificados.

II

Os convenios de París e Bruxelas establecen como principio fundamental a responsabilidade obxectiva do explotador polos danos nucleares producidos como consecuencia dun accidente nunha instalación nuclear con independencia da causa orixe, dentro das limitacións e nas condicións que se establecen neles. O Convenio de París determina a responsabilidade mínima obrigatoria a que debe facer fronte o explotador, mentres que o de Bruxelas establece compensacións complementarias, ata un límite determinado, para indemnizar as vítimas ou reparar danos en caso de que os danos superen a responsabilidade fixada para o primeiro.

Os protocolos de emendas destes convenios, aprobados en febreiro do 2004, manteñen esta mesma estrutura de compensacións por danos nucleares. Non obstante, as cantidades das compensacións por cada accidente e instalación auméntanse de xeito significativo, pasando a ser:

- a) Un primeiro tramo de 700 millóns de euros de responsabilidade mínima obrigatoria do explotador, de conformidade co establecido no Convenio de París.
- b) Un segundo tramo de compensación complementaria entre 700 millóns de euros e 1.200 millóns de euros, establecido no Convenio de Bruxelas, cuxa responsabilidade correspondería ao explotador ou ao Estado, segundo o que se estableza na lexislación nacional.
- c) Un terceiro tramo de compensación complementaria entre 1.200 millóns de euros e 1.500 millóns de euros, establecido no Convenio de Bruxelas, que se sufragaría, no caso de ser necesario, con fondos públicos achegados por todos os Estados parte do Convenio de Bruxelas de forma proporcional ao seu produto nacional bruto e á súa potencia nuclear instalada.

Ademais, a emenda ao Convenio de París mantén a opción de que as lexislacións nacionais reduzan a responsabilidade mínima obrigatoria do explotador nos casos de instalacións nucleares cuxo risco non requira unha cobertura maior e de transportes de

substancias nucleares, ben que as cantidades mínimas de responsabilidade obrigatoria dos explotadores nestes casos tamén se incrementan, e non poden ser inferiores a 70 millóns de euros e a 80 millóns de euros, respectivamente.

Por outra banda, as emendas introducen outros cambios significativos no réxime de responsabilidade civil, entre os cales destacan:

1. A extensión do concepto de dano nuclear para incluír toda perda económica que derive dos danos ás persoas ou aos bens, as medidas de restauración do ambiente degradado, o lucro cesante directamente relacionado co uso ou desfrute do ambiente degradado e o custo das medidas preventivas e calquera perda ou dano causado por tales medidas.
2. A extensión do ámbito xeográfico de aplicación do convenio, para incluír como obxecto de compensación, nos casos en que sexa procedente, os danos producidos en países terceiros asinantes do Protocolo común dos convenios de responsabilidade civil nuclear de París e de Viena, así como en países terceiros que non teñan instalacións nucleares ou aquelas cuxa lexislación conceda beneficios recíprocos equivalentes.
3. A extensión do período de reclamación por danos persoais de 10 a 30 anos.

III

Os convenios de París e Bruxelas establecen un marco xurídico obrigatorio para os Estados contratantes que vén harmonizar a aplicación dos conceptos de responsabilidade civil por danos nucleares. Non obstante, algunhas das súas disposicións conceden unha marxe de discrecionalidade na súa aplicación que os Estados contratantes deben concretar nas súas lexislacións nacionais.

Como aspecto destacable, esta lei establece que por riba do tramo de responsabilidade mínima obrigatoria do explotador que fixa o Convenio de París, o segundo tramo de compensación complementaria que establece o Convenio de Bruxelas entre 700 millóns de euros e 1.200 millóns de euros tamén ten que ser garantido integramente polos explotadores das instalacións. Para tal efecto, estes están obrigados a establecer unha cobertura de responsabilidade civil por danos nucleares, nas condicións que se establecen nesta lei, por unha contía de 1.200 millóns de euros mediante algún dos procedementos autorizados que se recollen no capítulo II do título I da lei.

Por outra banda, os convenios non determinan ningunha preferencia na orde de pagamento das indemnizacións, deixando a fixación de prioridades á decisión dos Estados contratantes dentro das súas lexislacións nacionais. A ausencia de prelación pode dar lugar a dificultades de índole práctica á hora de resolver os procedementos, xa que sería necesario esperar a que transcorrese o prazo de reclamación antes de liberar os fondos necesarios para facer fronte ás reclamacións formuladas polas vítimas. Estas dificultades, que xa se formulaban coa redacción dos convenios ata agora vixentes, víronse acrecentadas nas emendas como consecuencia da ampliación do concepto de dano nuclear e da extensión do período para a reclamación dos danos persoais de 10 a 30 anos. Para superalas, esta lei establece unha prelación das reclamacións, de maneira que se dá prioridade ás reclamacións por danos persoais que se formulen dentro dos tres primeiros anos desde a data en que se produciu o accidente, as cales se deben atender sen demora. En segundo lugar, terían preferencia as reclamacións polos danos que sexan consecuencia da degradación do ambiente que se formulen dentro dos tres primeiros anos, e seguidamente as reclamacións formuladas polos danos aos bens, polas perdas económicas derivadas dos danos ás persoas e aos bens, así como polo lucro cesante directamente relacionado co uso e desfrute do ambiente, tamén dentro dos tres primeiros anos. A partir do terceiro ano queda extinguida a prelación, e as reclamacións deberanse atender pola súa orde de presentación, ata o esgotamento da contía máxima establecida na lei para a compensación dos danos. En caso de que os fondos necesarios para facer fronte ás reclamacións por danos persoais superasen a contía máxima establecida, o Estado está obrigado a arbitrar os medios legais para compensar as vítimas causadas dentro de España.

Con respecto ás instalacións de baixo risco, tales como as fábricas de combustible de óxido de uranio, así como nos transportes de substancias nucleares, mantense a habilitación que xa constaba na Lei 25/1964, do 29 de abril, pola que se autoriza o Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, logo de informe do Consello de Seguridade Nuclear, para reducir a responsabilidade do explotador ata as cantidades mínimas establecidas para tal efecto no Convenio de París. En caso de que as ditas cantidades fosen insuficientes para atender as reclamacións por danos causados por un accidente, o Estado quedaría obrigado a arbitrar as medidas necesarias para facer fronte a estas ata os límites de responsabilidade previstos nos convenios de París ou de Bruxelas, segundo proceda.

Por último, mantéñense nesta lei algúns dos conceptos da Lei 25/1964, do 29 de abril, entre eles a excepción de non exixir unha cobertura de responsabilidade civil por danos nucleares aos organismos de titularidade pública, a habilitación ao Ministerio de Economía e Facenda para fixar unha franquía á custa do asegurado, e a subsistencia da responsabilidade do explotador polos danos nucleares que se puideren producir con materiais que fosen abandonados, extraviados, roubados ou furtados.

IV

Como se indicou, esta lei obriga a que o explotador estableza unha cobertura de responsabilidade civil por danos nucleares por unha cantidade de 1.200 millóns de euros para as instalacións nucleares. Non obstante, durante a tramitación desta lei constatouse a dificultade de que o mercado de entidades de seguros que opera no territorio nacional cubra a totalidade da garantía requirida, así como de ofrecer aos explotadores, no momento presente, aseguramento para algúns dos danos recollidos dentro da definición de dano nuclear, en particular dos ambientais e dos persoais que se reclamen despois de transcorridos 10 anos da data do accidente.

As circunstancias que concorren no mercado nacional de entidades aseguradoras repítense noutros países, polo que os Estados contratantes dos convenios estableceron ou están a desenvolver diferentes mecanismos xurídicos ou financeiros para ofrecer aos explotadores métodos de aseguramento alternativos ao mercado das entidades de seguros. Estes métodos de aseguramento alternativo adoitan contar coa intervención, directa ou indirecta, do Estado, que presta a garantía necesaria como contraprestación do pagamento dunha taxa ou dunha prima.

Na presente lei establécense como procedementos válidos para o establecemento da cobertura da responsabilidade civil nuclear: a contratación dunha póliza de seguro, calquera outra garantía financeira cunha entidade autorizada polo Ministerio de Economía e Facenda ou unha mestura de ambas as dúas. Entre as garantías financeiras, a lei prevé expresamente que o sistema eléctrico poida ofrecer a dita garantía para os danos non asegurables polas entidades de seguros coa contrapartida do pagamento dunha prima determinada para tal efecto. Desta forma concrétese un mecanismo flexible, que ten carácter de último recurso, ao cal os explotadores poden recorrer cando as condicións do mercado das entidades aseguradoras sexan tales que non se ofrezca cobertura para algúns dos danos nucleares que se definen no Convenio de París.

V

Por outra banda, na actualidade non existe ningún réxime internacional que regule a responsabilidade civil por danos provocados por materiais radioactivos que non sexan substancias nucleares. Isto é debido a que non se espera que os ditos accidentes poidan producir danos importantes que teñan consecuencias transfronteirizas. Non obstante, considerouse oportuno incluír nesta lei, en liña co establecido na Lei 25/1964, do 29 de abril, a regulación da responsabilidade dos explotadores das instalacións radioactivas por danos ocorridos dentro do territorio español que sexan causados por accidentes nos cales interveñan materiais radioactivos que non sexan substancias nucleares, graduándose as cantidades de cobertura obrigatoria en función da actividade dos ditos materiais. O réxime que se establece separa o tratamento dos danos ás persoas e aos bens, así como das perdas económicas derivadas destes, do tratamento dos danos ambientais. No primeiro

caso, estes regúlanse seguindo un procedemento análogo ao establecido para os danos producidos por substancias nucleares, mentres que no segundo a presente lei remítese ao réxime de responsabilidade ambiental que estea en vigor, e habilita o Ministerio de Industria, Turismo e Comercio para que, logo dos informes do Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño e do Consello de Seguridade Nuclear, determine a contía das garantías financeiras que correspondan en función da gravidade do dano ambiental que puiden provocar a actividade.

VI

Esta lei estrutúrase nun título preliminar e dous títulos, unha disposición derogatoria, seis disposicións derradeiras e un anexo. A norma redactouse de maneira que, no que se refire aos danos nucleares, á marxe das disposicións de carácter xeral, só se regulan de forma expresa aqueles aspectos que, de conformidade cos convenios de París ou de Bruxelas, quedan á iniciativa dos Estados contratantes nas súas lexislacións nacionais, remitindo ao texto dos convenios para todo aquilo que é de aplicación directa.

O título preliminar considera as disposicións de carácter xeral da lei, que son o obxecto, o ámbito de aplicación e as definicións. Estas últimas son as mesmas que se recollen no Convenio de París, ben que se engadiron algunhas definicións adicionais para facilitar a aplicación da lei, tanto en relación coas substancias nucleares como cos materiais radioactivos que non son substancias nucleares.

O título I establece o réxime da responsabilidade civil por danos nucleares e aparece estruturado en tres capítulos. No seu capítulo I determínase a forma e contía da responsabilidade civil dos explotadores de instalacións nucleares polos danos nucleares que se produzan tanto dentro como fóra do territorio nacional. Neste último caso a lei considera a casuística diversa que se pode formular en función da reciprocidade que se estableza nas lexislacións nacionais dos países terceiros nos cales se causou o dano. Así mesmo, establécese a obriga do Estado de contribuír mediante fondos públicos ao pagamento das indemnizacións complementarias que se establecen no Convenio de Bruxelas cando as compensacións polos danos sexan superiores a 1.200 millóns de euros e ata un límite de 1.500 millóns de euros. Por último, en caso de que o Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, logo de informe do Consello de Seguridade Nuclear, fixe unha contía de responsabilidade por debaixo da establecida para as instalacións nucleares ou os transportes de substancias nucleares, establécese a obriga do Estado de facer fronte ás indemnizacións que superen a dita responsabilidade ata un límite de 700 ou 1.200 millóns de euros, segundo corresponda.

Por outra banda, recóllense os danos excluídos, as condicións baixo as cales se pode aplicar o dereito de repetición e a subsistencia da responsabilidade do explotador polos danos nucleares causados por substancias nucleares extraviadas ou abandonadas, así como cando sexan obxecto de roubo ou de furto, a cal permanece vixente ata que transcorresen tres anos desde a data en que o explotador lles notifique ás autoridades a perda de control das substancias.

O capítulo II do título I regula a obriga dos explotadores de establecer unha cobertura pola responsabilidade civil que lle atribúe a lei e os procedementos válidos para o establecemento desta, entre os cales se prevé de xeito expreso que o sistema eléctrico pode suplir o mercado privado das entidades de seguros con respecto aos riscos non asegurables, baixo o cobramento dunha prima establecida para tal efecto.

Finalmente, o capítulo III do título I considera o procedemento para a reclamación das indemnizacións, remitindo á Lei 1/2000, do 7 de xaneiro, de axuízamento civil, sen prexuízo da aplicación doutros mecanismos de resolución de conflitos que poidan acelerar o pagamento das indemnizacións ás vítimas. Por último, enuméranse os prazos de garantía e prescrición dos danos nucleares.

O título II regula a responsabilidade civil polos danos que puideren producir as instalacións radioactivas no manexo, almacenamento ou transporte dos materiais radioactivos que non sexan substancias nucleares, establecendo procedementos diferenciados segundo que os danos se produzan, por un lado, ás persoas, aos bens ou

as perdas económicas que os ditos danos produzan, e por outro lado ao ambiente. No anexo figura a asignación dos límites inferiores polos cales se deberá establecer a garantía para responder dos danos producidos polos materiais radioactivos que non sexan substancias nucleares en función da súa actividade.

Polo que se refire á parte final da presente lei, inclúense tres disposicións adicionais; a primeira mandata ao Goberno para adecuar coa Generalitat de Catalunya, o Plan Básico de Emerxencia Nuclear, creando unha estrutura directiva coordinada para os plans de Emerxencia Nuclear e Exterior do Sector Químico de Tarragona. A segunda modifica, pola súa vez, a disposición adicional cuarta da Lei do imposto de sociedades sobre o réxime fiscal das transmisións de activos realizadas en cumprimento de disposicións con rango de lei e da normativa de defensa da competencia. A terceira modifica o artigo 2 da Lei 25/1964, de enerxía nuclear, para redefinir a figura do «titular ou explotador» dunha autorización, e incorporar a definición de «seguridade nuclear» acorde coa definición establecida na «Directiva 2009/71/Euratom, do 25 de xuño de 2009, pola que se establece un marco comunitario para a seguridade nuclear das instalacións nucleares sobre seguridade nuclear, reflectindo a necesidade de conseguir unhas condicións de explotación adecuadas nunha instalación nuclear, e a prevención de accidentes, para cuxo fin resulta fundamental a revisión continua das condicións de seguridade das instalacións nucleares, tendo en conta os criterios que para estes efectos establece a Unión Europea. Así mesmo, modifícase o artigo 28 da citada lei co obxecto de incorporar novos criterios sobre o réxime de titularidade das centrais nucleares, de maneira que as responsabilidades queden claramente definidas e se incremente a transparencia. Pola súa banda, a disposición derogatoria única ordena a derogación do capítulo VII da Lei 25/1964, do 29 de abril, coa excepción do artigo 45, que se modifica mediante unha disposición derradeira, así como os capítulos VIII, IX e X da mesma lei, relativos a responsabilidade civil nuclear. Tamén queda derogada a disposición adicional segunda da Lei 17/2007, do 4 de xullo, pola que se modifica a Lei 54/1997, do 27 de novembro, do sector eléctrico, para adaptala ao disposto na Directiva 2003/54/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 26 de xuño de 2003, sobre normas comúns para o mercado interior da electricidade, na cal se establecía un réxime transitorio de responsabilidade civil nuclear por danos ambientais. Así mesmo, quedan derogadas aquelas disposicións do Decreto 2177/1967, do 22 de xullo, que aproba o Regulamento sobre cobertura de riscos nucleares, e as contidas no artigo 9 do Regulamento sobre instalacións nucleares e radioactivas, aprobado mediante o Real decreto 1836/1999, do 3 de decembro, no que se opoñan á lei.

A disposición derradeira primeira revisa o artigo 45 da Lei 25/1964, do 29 de abril, sobre enerxía nuclear, que na súa nova redacción remite á normativa específica de responsabilidade civil nuclear en relación coa obriga de establecer unha cobertura de tal responsabilidade.

A disposición derradeira segunda modifica o artigo 9 do texto refundido do Estatuto legal do Consorcio de Compensación de Seguros, aprobado polo Real decreto legislativo 7/2004, do 29 de outubro, facendo referencia ás modalidades baixo as cales o Consorcio pode ofrecer cobertura dos riscos asegurables cando o conxunto das entidades aseguradoras non alcance o límite mínimo de responsabilidade que fixa a lei.

A disposición derradeira terceira determina o título competencial en que se ampara esta lei, e a disposición derradeira cuarta autoriza ao Goberno para ditar as disposicións precisas para o seu desenvolvemento e, en particular, para incorporar ao dereito interno as decisións que adopte o Comité de Dirección da Axencia de Enerxía Nuclear da Organización para a Cooperación e o Desenvolvemento Económico (OCDE) en virtude do establecido no Convenio de París. A disposición derradeira quinta habilita ao Ministerio de Industria, Turismo e Comercio para establecer, mediante orde, unha franquía a cargo do asegurado con relación aos riscos por dano nuclear cubertos polas entidades de seguro e en función das circunstancias do mercado que en cada momento concorran.

A disposición derradeira sexta establece que a entrada en vigor da lei se producirá cando se produza a entrada en vigor dos protocolos do 12 de xaneiro de 2004 polo que se modifican os convenios de París e de Bruxelas, unha vez que todos os Estados membros da Unión Europea que son partes contratantes do primeiro deles depositen conxuntamente

os seus instrumentos de ratificación ante o secretario xeral da OCDE, de conformidade co disposto na Decisión do Consello da Unión Europea do 8 de marzo de 2004.

TÍTULO PRELIMINAR

Disposicións xerais

Artigo 1. *Obxecto.*

1. Constitúe o obxecto da presente lei o establecemento do réxime de responsabilidade civil por danos nucleares, sen prexuízo do establecido no Convenio sobre responsabilidade civil en materia de enerxía nuclear do 29 de xullo de 1960, modificado polos protocolos do 28 de xaneiro de 1964, do 16 de novembro de 1982 e do 12 de xaneiro de 2004 (en diante, Convenio de París), e no Convenio do 31 de xaneiro de 1963 complementario ao anterior, modificado polos protocolos do 28 de xaneiro de 1964, do 16 de novembro de 1982 e do 12 de xaneiro de 2004 (en diante, Convenio de Bruxelas). As cláusulas contidas nos citados convenios serán directamente aplicables ás instalacións nucleares e aos transportes de substancias nucleares.

2. Así mesmo, no título II desta lei establécese un réxime específico de responsabilidade civil por danos causados por accidentes que provoquen a emisión de radiacións ionizantes que se puideren producir no manexo, almacenamento e transporte de materiais radioactivos que non sexan substancias nucleares.

Artigo 2. *Ámbito de aplicación espacial.*

1. O título I desta lei aplícase aos danos nucleares producidos durante o almacenamento, manexo, transformación, utilización en calquera forma ou transporte de substancias nucleares sufridos ben no territorio de, ben en toda zona marítima establecida segundo o dereito internacional pertencente a, ou ben (agás no caso daqueles Estados que non sexan parte no Convenio de París e que non cumpran os requisitos establecidos nas letras b), c) e d) deste artigo) a bordo dun buque ou aeronave matriculados por:

- a) Un Estado que sexa parte contratante no Convenio de París.
- b) Un Estado que non sexa contratante do Convenio de París pero que no momento do accidente nuclear sexa parte contratante no Convenio de Viena sobre responsabilidade civil por danos nucleares, do 21 de maio de 1963, e en toda modificación a este convenio que estea en vigor para a dita parte, así como no Protocolo común sobre a aplicación do Convenio de Viena e o Convenio de París, do 21 de setembro de 1988, sempre que a instalación nuclear do explotador responsable do accidente estea situada nun Estado que sexa parte contratante tanto no Convenio de París como no Protocolo común.
- c) Un Estado que non sexa contratante do Convenio de París e que no momento do accidente nuclear non teña ningunha instalación nuclear no seu territorio ou nas zonas marítimas que establecese de conformidade co dereito internacional.
- d) Calquera outro Estado que non sexa contratante do Convenio de París onde estea en vigor, no momento de ocorrer o accidente nuclear, unha lexislación sobre responsabilidade nuclear que conceda beneficios recíprocos equivalentes e que se fundamente en idénticos principios aos do Convenio de París incluíndo, entre outros, a responsabilidade obxectiva do explotador responsable, a responsabilidade absoluta do explotador ou disposición de efecto equivalente, a xurisdición exclusiva do tribunal competente, igual tratamento para todas as vítimas dun accidente nuclear, recoñecemento e execución de sentenzas, libre transferencia de indemnizacións, xuros e gastos.

2. O título II da presente lei aplícase aos danos producidos durante o almacenamento, manexo, transformación, utilización en calquera forma ou transporte de materiais radioactivos que non sexan substancias nucleares en todo o territorio nacional.

Artigo 3. *Definicións.*

1. Para efectos exclusivos da responsabilidade civil por danos nucleares teranse en conta as seguintes definicións:

a) «Accidente nuclear»: é todo feito ou sucesión de feitos da mesma orixe que causasen danos nucleares.

b) «Instalacións nucleares» son:

1.º Os reactores nucleares, agás os que forman parte dun medio de transporte.

2.º As fábricas de preparación ou de procesamento de substancias nucleares.

3.º As fábricas de separación de isótopos de combustibles nucleares.

4.º As fábricas de reprocesamento de combustibles nucleares irradiados.

5.º As instalacións de almacenamento de substancias nucleares con exclusión do almacenamento incidental destas substancias con ocasión do seu transporte.

6.º As instalacións destinadas ao almacenamento definitivo de substancias nucleares.

7.º Os reactores, fábricas e instalacións enumerados anteriormente que están en proceso de desmantelamento.

c) «Material radioactivo»: significa todo aquel que conteña substancias que emitan radiacións ionizantes.

d) «Combustibles nucleares»: son os materiais fisionables, que comprenden o uranio baixo a forma de metal, de aliaxe ou de composto químico (comprendido o uranio natural) e o plutonio baixo a forma de metal, de aliaxe ou de composto químico.

e) «Produtos ou refugallos radioactivos»: son os materiais radioactivos producidos ou convertidos en radioactivos por exposición ás radiacións resultantes de operacións de produción ou de utilización de combustibles nucleares con exclusión dos combustibles nucleares e dos radioisótopos que, despois de chegar ao último estadio de fabricación, se encontran fóra dunha instalación nuclear e poden ser utilizados con fins industriais, comerciais, agrícolas, médicos, científicos ou de ensino.

f) «Substancias nucleares»: son os combustibles nucleares, con exclusión do uranio natural e do uranio empobrecido, e os produtos ou refugallos radioactivos.

g) «Explotador dunha instalación»: é a persoa física ou xurídica titular da autorización que o habilita para desenvolver a actividade obxecto da autorización.

h) «Dano nuclear» é:

1.º Morte ou dano físico ás persoas.

2.º Perda ou dano dos bens.

3.º Toda perda económica que derive dun dano incluído nos números 1.º e 2.º anteriores, sempre que non estea comprendida nos ditos números, se a perda a sufriu unha persoa que legalmente estea facultada para demandar a reparación dos danos citados.

4.º O custo das medidas de restauración do medio degradado, agás se a dita degradación é insignificante, se tales medidas foron efectivamente adoptadas ou deben selo e en canto o dito custo non estea incluído no punto 2.º anterior.

5.º O lucro cesante directamente relacionado cun uso ou desfrute do ambiente que resulte dunha degradación significativa deste, sempre que non estea incluído no punto 2.º anterior.

6.º O custo das medidas preventivas e calquera perda ou dano causado por tales medidas.

Polo que se refire aos puntos 1.º a 5.º anteriores, considerarase que existe dano nuclear cando a perda ou o dano derive ou resulte de radiacións ionizantes emitidas por algunha das seguintes substancias:

i) Unha fonte de radiacións que se encontre no interior dunha instalación nuclear.

ii) Combustibles nucleares ou refugallos radioactivos que se encontren nunha instalación nuclear.

iii) Substancias nucleares que procedan, se orixinen ou se envíen a unha instalación nuclear.

En todos estes supostos considerárase que existe dano nuclear tanto se a perda ou o dano foi causado polas propiedades radioactivas destas substancias como se o foi por unha combinación das ditas propiedades coas propiedades tóxicas, explosivas ou perigosas destas substancias.

i) «Medidas de restauración»: son todas as medidas razoables que fosen aprobadas polas autoridades competentes e que tendan a restaurar ou restablecer os elementos danados ou destruídos do ambiente ou a introducir, cando isto sexa razoable, o equivalente destes elementos no ambiente segundo o establecido na regulación destas medidas pola normativa vixente de responsabilidade ambiental. As autoridades competentes poderán ordenar medidas encamiñadas a restaurar o equilibrio ecolóxico perturbado.

j) «Medidas preventivas»: son todas as medidas razoables adoptadas por calquera persoa, despois de que acontecese un accidente nuclear ou un suceso que cree unha ameaza grave e inminente de dano nuclear, para previr ou reducir ao mínimo os danos nucleares mencionados nas letras h) 1.º a 5.º, suxeitas á aprobación das autoridades competentes segundo o establecido na regulación destas medidas pola normativa vixente de responsabilidade ambiental.

k) «Medidas razoables»: son todas as medidas que sexan consideradas apropiadas e proporcionadas polas autoridades competentes, tendo en conta todas as circunstancias, por exemplo:

1.º A natureza e magnitude do dano nuclear sufrido ou, no caso das medidas preventivas, a natureza e magnitude do risco de tal dano.

2.º A probabilidade, no momento en que sexan adoptadas, de que estas medidas sexan eficaces.

3.º Os coñecementos científicos e técnicos pertinentes.

2. Para os efectos da responsabilidade civil por danos producidos por accidentes que involucren materiais radioactivos que non sexan substancias nucleares:

a) «Accidente»: é todo feito ou sucesión de feitos da mesma orixe que causasen dano.

b) «Instalacións radioactivas» significa:

1.º As instalacións de calquera clase que conteñan unha fonte de radiación ionizante.

2.º Os aparellos produtores de radiacións ionizantes que funcionen a unha diferenza de potencial superior a 5 kV.

3.º Os locais, laboratorios, fábricas e instalacións onde se produzan, utilicen, posúan, traten, manipulen ou almacenen materiais radioactivos, que non sexan substancias nucleares, agás o almacenamento incidental durante o seu transporte.

c) «Dano» é:

1.º Morte ou dano físico ás persoas.

2.º Perda ou dano dos bens.

3.º Toda perda económica que derive dun dano incluído nos puntos 1.º e 2.º anteriores, sempre que non estea comprendida nos ditos puntos, se a dita perda a sufriu unha persoa que legalmente estea facultada para demandar a reparación dos danos citados.

4.º Os danos ao ambiente de conformidade co establecido na normativa sobre responsabilidade ambiental.

d) «Material radioactivo»: significa todo aquel que conteña substancias que emitan radiacións ionizantes.

e) «Explotador dunha instalación»: é a persoa física ou xurídica titular da autorización que o habilita para desenvolver a actividade obxecto da autorización.

TÍTULO I

Responsabilidade civil por danos nucleares

CAPÍTULO I

Responsabilidade civil derivada de danos nucleares*Artigo 4. Responsabilidade do explotador.*

1. O explotador dunha instalación nuclear será responsable dos danos nucleares definidos nesta lei durante o almacenamento, transformación, manexo, utilización en calquera forma ou transporte de substancias nucleares. Esta responsabilidade será independente da existencia de dolo ou culpa, e estará limitada na súa contía ata o límite que se sinala nesta lei.

2. Cando os danos nucleares sexan causados conxuntamente por un accidente nuclear e por un accidente doutra natureza, o dano causado por este segundo accidente, na medida en que non sexa posible separalo con certeza do dano causado polo primeiro, considerarase tamén como dano baixo a responsabilidade do explotador para os efectos da aplicación do número anterior deste artigo.

3. Se a responsabilidade do dano nuclear recae sobre varios explotadores, estes responderán solidariamente polo dano acaecido ata o límite de cobertura que se sinala.

4. A responsabilidade do explotador dunha instalación nuclear por todos os danos nucleares causados como consecuencia de cada accidente nuclear será a seguinte:

a) Para os danos causados nos Estados que sexan contratantes tanto do Convenio de París coma do Convenio de Bruxelas, 1.200 millóns de euros.

b) Para os danos causados nos Estados contratantes do Convenio de París que non sexan parte do Convenio de Bruxelas ou naqueles que non teñan instalacións nucleares no seu territorio, 700 millóns de euros.

c) Para os danos causados nos Estados a que se refiren os puntos 1.b e 1.d) do artigo 2 desta lei, a contía de 700 millóns de euros reducirase na medida en que eses Estados non concedan beneficios recíprocos dunha contía equivalente.

5. A responsabilidade do explotador a que se refire o punto anterior deste artigo verase reducida na súa contía nos seguintes casos:

a) Para as instalacións nucleares que determine o Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, logo de informe do Consello de Seguridade Nuclear, en consideración á súa natureza e ás consecuencias previsibles que poida ocasionar nelas un accidente nuclear, a dita responsabilidade será, como mínimo, de 70 millóns de euros.

b) Para os transportes de substancias nucleares que determine o Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, logo de informe do Consello de Seguridade Nuclear, nos cales, en consideración ás consecuencias previsibles que poida ocasionar un accidente nuclear, a dita responsabilidade será, como mínimo, de 80 millóns de euros.

6. As contías establecidas neste artigo serán actualizadas polo Goberno, por proposta do Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, cando os compromisos internacionais o fagan necesario ou cando o transcurso do tempo ou a variación do índice de prezos de consumo o aconsellen para manter o mesmo nivel de cobertura.

Artigo 5. Disponibilidade de fondos públicos.

1. Cando a responsabilidade do explotador dunha instalación nuclear, prevista nos números 4 e 5 do artigo 4 desta lei, non sexa suficiente para cubrir as indemnizacións polos danos causados por un accidente nuclear, o Goberno arbitrará os sistemas ou procedementos pertinentes para que sexan satisfeitas as cantidades que corresponda

aboar ao Estado en concepto de reparacións por danos nucleares ata un máximo de 700 ou de 1.200 millóns de euros.

2. As indemnizacións polos danos causados por un accidente nuclear en España ou nun Estado que sexa parte contratante do Convenio de Bruxelas do 31 de xaneiro de 1963, complementario ao Convenio de París do 29 de xullo de 1960, sobre a responsabilidade civil en materia de enerxía nuclear, na medida en que superen os 1.200 millóns de euros e ata un máximo de 1.500 millóns de euros, serán achegadas mediante os fondos públicos a que se refire o artigo 3.b.iii) do citado Convenio de Bruxelas.

Artigo 6. *Danos excluídos.*

1. Sen prexuízo das responsabilidades que correspondan ao explotador dunha instalación nuclear conforme outras normas, non serán obxecto de indemnización con cargo ás garantías financeiras establecidas de conformidade co artigo 12 da presente lei os seguintes danos nucleares:

a) Os danos causados á propia instalación nuclear e a calquera outra instalación nuclear, mesmo cando estea en construción, que estean situadas no mesmo lugar de tal instalación.

b) Os danos aos bens que se encontren na mesma localización e que sexan ou deban ser utilizados en relación con unha ou outra das ditas instalacións.

c) Os danos que padeceren nas súas persoas os traballadores das instalacións nucleares ou das empresas de transporte de substancias nucleares, sempre que sexan cualificados de accidente de traballo ou enfermidade profesional conforme o establecido na normativa do sistema da Seguridade Social.

2. Se o explotador proba que os danos nucleares se deberon total ou parcialmente á acción ou omisión dolosa ou con negligencia grave da persoa que os sufriu, o órgano xurisdiccional competente poderá exonerar total ou parcialmente o explotador da súa responsabilidade fronte a esa persoa.

3. O explotador non é responsable dos danos nucleares causados por un accidente nuclear se este accidente se debe directamente a actos de conflito armado, hostilidades, guerra civil ou insurrección.

Artigo 7. *Accidente durante o transporte.*

1. Cando o accidente nuclear sobreveña durante o transporte de substancias nucleares, serán de aplicación directa as disposicións contidas no Convenio de París.

2. Para os transportes de substancias nucleares efectuados entre territorio español e o territorio dun país que non sexa parte do Convenio de París, o explotador da instalación nuclear de orixe ou destino situada en territorio español será responsable, conforme as disposicións desta lei, dos danos causados polos accidentes nucleares que ocorran en territorio español.

3. Nos supostos sinalados nos números anteriores deste artigo, o transportista de substancias nucleares poderá ser considerado responsable, en substitución do explotador da instalación, para os efectos de aplicación desta lei, en relación cos danos nucleares causados polas ditas substancias, sempre que sexa autorizada a dita substitución pola autoridade competente e se conte co acordo do explotador da instalación. Ademais, o transportista deberá acreditar que dispón da garantía financeira que lle permita facer fronte á responsabilidade civil igual ou superior á requirida por esta lei.

Artigo 8. *Substancias fóra da instalación.*

1. A responsabilidade do explotador polos danos nucleares orixinados por substancias nucleares que fosen abandonadas, extraviadas, roubadas ou furtadas subsistirá, agás en relación cos danos persoais ou materiais que sobreveñan ás persoas que tivesen participado nos feitos e sen prexuízo do dereito de repetición que puiden corresponder ao

explotador sobre estas últimas conforme as disposicións desta lei ou de calquera outra lexislación que resulte aplicable.

2. Para os efectos do disposto no número anterior, a responsabilidade subsistirá durante tres anos, contados desde a data en que tales feitos se puxesen en coñecemento das autoridades competentes.

Artigo 9. *Dereito de repetición do explotador responsable.*

O explotador terá dereito de repetición sempre que concorra algún dos seguintes supostos:

1. Se o dano resultar dun acto ou dunha omisión con intención de causar un dano, contra a persoa física autora do acto ou a omisión intencionada.
2. Sempre que así se estipulase expresamente nun contrato.

Artigo 10. *Tránsito polo territorio nacional.*

No tránsito polo territorio nacional de substancias nucleares, a responsabilidade civil deberá estar garantida en idéntica forma e contía que nos transportes cuxa orixe ou destino estean situados dentro do territorio nacional. No caso contrario, non será permitido o tránsito das ditas substancias por territorio nacional.

Artigo 11. *Prelación de indemnizacións.*

1. O pagamento de indemnizacións como consecuencia dun dano producido por accidente nuclear estará suxeito á seguinte prelación:

a) Primeiro pagaranse as indemnizacións por morte e danos físicos causados ás persoas que fosen reclamados dentro dos tres primeiros anos contados desde a data en que se produciu o accidente. Estes danos poderanse cuantificar, na medida en que iso sexa posible e en ausencia doutros baremos específicos, conforme os criterios e dentro dos límites indemnizatorios fixados no «Sistema para a valoración dos danos e perdas causados ás persoas en accidentes de circulación» que se contén no anexo ao texto refundido da Lei sobre responsabilidade civil e seguro na circulación de vehículos de motor, aprobado polo Real decreto lexislativo 8/2004, do 29 de outubro.

b) Seguidamente, pagaranse as indemnizacións polas medidas de restauración do ambiente degradado e o custo das medidas preventivas e calquera perda ou dano causado por tales medidas, cuxa reclamación se produza dentro dos tres primeiros anos contados desde a data en que se produciu o accidente, que se atenderán sen distinción entre elas.

c) En terceiro lugar, pagaranse as indemnizacións polas perdas ou danos aos bens, as perdas económicas derivadas dos danos ás persoas e bens, e o lucro cesante directamente relacionado cun uso ou desfrute do ambiente que resulte dunha degradación significativa deste, cuxa reclamación se produza dentro dos tres primeiros anos contados desde a data en que se produciu o accidente, que se atenderán sen distinción entre elas.

d) Por último, pagaranse as indemnizacións polos danos que se reclamen transcorridos tres anos desde a data en que aconteceu o accidente, que se atenderán sen distinción entre elas ata o límite da contía da responsabilidade máxima establecida no artigo 4 desta lei.

2. No caso en que a cobertura establecida no artigo 4 para responder á responsabilidade non for suficiente para satisfacer as indemnizacións por morte e dano físico causados ás persoas dentro de España, o Estado arbitrará os medios legais para facer fronte a elas.

3. Sen prexuízo da ulterior reclamación do custo das ditas medidas segundo o establecido nesta lei, o Goberno poderá aplicar, en calquera momento, medidas reparadoras ou preventivas polos danos producidos ao ambiente que afecten ou poidan afectar lugares ou bens de titularidade pública na medida en que iso se considere necesario, con cargo aos orzamentos xerais do Estado.

CAPÍTULO II

Garantía financeira

Artigo 12. *Garantía da responsabilidade civil derivada de danos nucleares.*

1. Todo explotador dunha instalación nuclear deberá establecer unha garantía financeira para facer fronte á responsabilidade civil polos danos que se puideren producir como consecuencia dun accidente nuclear por unha contía igual á responsabilidade que se lle atribúe no artigo 4.

2. Esta garantía debe quedar establecida por calquera dos procedementos seguintes:

- a) Contratación dunha póliza de seguro que cubra a garantía exigida.
- b) Constitución doutra garantía financeira cunha entidade autorizada polo Ministerio de Economía e Facenda, nas condicións que regule a súa normativa específica.
- c) Unha combinación de ambas as dúas, que cubra a totalidade da garantía exigida.
- d) Inmobilización de fondos propios por un valor igual ou superior á responsabilidade atribuída.

3. Para os efectos do previsto no número 2 deste artigo, poderase establecer mediante lei un sistema de garantía por danos nucleares non asegurables polas entidades de seguros con cargo aos conceptos de custos permanentes de funcionamento do sistema eléctrico, a través da inclusión da dita clase de custos entre os establecidos para o efecto na normativa reguladora do sector eléctrico, e deberanse establecer igualmente as primas que os explotadores deberán satisfacer pola prestación da indicada garantía.

Artigo 13. *Instalacións nucleares de titularidade pública.*

Cando o explotador dunha instalación nuclear sexa un organismo de titularidade pública dos comprendidos na Lei 6/1997, do 14 de abril, de organización e funcionamento da Administración xeral do Estado, non estará obrigado a establecer garantía financeira ningunha, pero estará obrigado a satisfacer as indemnizacións que correspondan conforme o disposto nesta lei e nos convenios internacionais.

CAPÍTULO III

Reclamación de responsabilidade por danos nucleares

Artigo 14. *Procedemento da reclamación.*

1. A acción de reclamación de responsabilidade por danos nucleares, así como o procedemento para o seu exercicio, rexeranse polo establecido na Lei 1/2000, do 7 de xaneiro, de axuízamento civil.

2. Sen prexuízo do sinalado no número anterior, o prexudicado ou os seus herdeiros terán acción directa contra o asegurador para lle exixir o cumprimento da obriga de indemnizar, sen prexuízo do dereito do asegurador a repetir contra o asegurado, no caso de que sexa debido a conduta dolosa deste, o dano ou prexuízo causado a terceiro. A acción directa é inmune ás excepcións que poidan corresponder ao asegurador contra o asegurado. O asegurador pode, non obstante, opoñer a acción ou omisión dolosa ou con negligencia grave do prexudicado e as excepcións persoais que teña contra este. Para os efectos do exercicio da acción directa, o asegurado estará obrigado a manifestar ao terceiro prexudicado ou aos seus herdeiros a existencia do contrato de seguro e o seu contido.

Artigo 15. *Prazo da garantía e da acción de reclamación.*

1. O explotador dunha instalación nuclear responderá fronte aos prexudicados:

- a) No caso de danos ás persoas, durante un prazo de trinta anos, contados desde o accidente nuclear.

b) No caso de calquera outro dano nuclear, durante un prazo de dez anos, contados desde o accidente nuclear.

2. A acción para exixir unha indemnización por danos causados por un accidente nuclear prescribirá aos tres anos contados desde o momento en que o prexudicado tivo coñecemento do dano nuclear e do explotador responsable, ou ben desde o momento en que debeu razoablemente ter coñecemento diso, sen que se poidan superar os prazos establecidos no número anterior.

3. Quen formulase unha acción de indemnización dentro dos prazos legais establecidos poderá facer unha reclamación complementaria no caso de que o dano se agrave pasados os ditos prazos, e sempre que non ditase sentenza definitiva o órgano xurisdiccional competente.

TÍTULO II

Responsabilidade civil por danos producidos en accidentes que involucren materiais radioactivos que non sexan substancias nucleares

Artigo 16. Responsabilidade dos explotadores das instalacións radioactivas.

Os explotadores das instalacións radioactivas situadas en territorio nacional en que se manexen, almacenen, manipulen ou transformen materiais radioactivos que non sexan substancias nucleares serán responsables, de conformidade con esta lei, polos danos causados dentro do territorio nacional, tal como se definen estes no artigo 3.2.c), que sexan consecuencia dun accidente, sempre que tales danos se produzan como resultado da emisión de radiacións ionizantes e tanto se tal accidente ocorre dentro das instalacións como durante o transporte, almacenamento ou manexo dos ditos materiais en calquera lugar fóra destas. Esta responsabilidade será independente da existencia de dolo ou culpa e estará limitada na súa contía ata o límite que se sinala nesta lei.

Artigo 17. Excepcións.

1. Sen prexuízo das responsabilidades que correspondan ao explotador dunha instalación radioactiva conforme outras normas, non serán obxecto de indemnización con cargo ás garantías financeiras, establecidas de conformidade cos artigos 21 e 23 desta lei, os seguintes danos:

a) Os danos causados á instalación do explotador e a calquera outra instalación pertencente a este, mesmo cando estea en construción, que estea situada no mesmo lugar ou nun adxacente.

b) Os danos aos bens que sexan ou deban ser utilizados en relación coa operación da instalación do explotador ou de calquera outra das instalacións pertencentes a este que estea situada no mesmo lugar ou nun adxacente.

c) Os danos que padeceren nas súas persoas os traballadores das instalacións radioactivas cualificados de accidente de traballo ou enfermidade profesional conforme o establecido na normativa do sistema da Seguridade Social.

d) Os danos que padeceren as persoas cando sexan produto da aplicación de radiacións ionizantes no curso do tratamento ou diagnóstico médico a que estiveren sometidos.

2. Se o explotador proba que o dano se debeu total ou parcialmente á acción ou omisión dolosa ou con negligencia grave da persoa que o sufriu, o órgano xurisdiccional competente poderá exonerar total ou parcialmente o explotador da súa responsabilidade fronte a esa persoa.

3. O explotador non será responsable dos danos causados por un accidente se este é consecuencia directa de actos de conflito armado, hostilidades, guerra civil, insurrección ou catástrofe natural.

4. Cando os danos sexan causados conxuntamente por un accidente que dea lugar á emisión de radiacións ionizantes e por un accidente doutra natureza, o dano causado por este segundo accidente, na medida en que non sexa posible separalo con certeza do dano causado polo primeiro, considerarase tamén como dano baixo a responsabilidade do explotador para os efectos da aplicación do artigo 16 desta lei.

Artigo 18. *Transporte.*

1. Nos transportes dos materiais radioactivos que non sexan substancias nucleares, incluído o almacenamento incidental durante o transporte, que discorran entre instalacións cuxa orixe e destino estean dentro do territorio nacional:

a) O explotador da instalación radioactiva de orixe será responsable dos danos, de conformidade con esta lei, se se probar que foron causados por un accidente que provoque a emisión de radiacións ionizantes ocorrido fóra da instalación de orixe en que interveñan materiais procedentes desta, coa condición de que o accidente ocorra antes de que o explotador doutra instalación radioactiva asumise, conforme os termos dun contrato escrito, a responsabilidade dos accidentes causados polos ditos materiais.

b) O explotador da instalación radioactiva de destino será responsable dos danos, de conformidade con esta lei, se se probase que se causaron por un accidente que provoque a emisión de radiacións ionizantes ocorrido fóra da dita instalación en que interveñan materiais en curso de transporte con destino á dita instalación, coa condición de que o accidente ocorra despois de que a responsabilidade dos accidentes causados polos ditos materiais lle fose transferida, conforme os termos dun contrato escrito, polo explotador da instalación radioactiva de orixe.

2. Nos transportes de materiais radioactivos que non sexan substancias nucleares con orixe ou destino fóra do territorio nacional, os explotadores de orixe ou destino cuxas instalacións estean situadas dentro do territorio nacional responderán dos danos causados dentro do territorio español, sendo de aplicación o estipulado no artigo 20 no caso dun accidente en que se vexan involucrados materiais baixo a responsabilidade de varios explotadores de conformidade con esta lei.

3. Os tránsitos de materiais radioactivos que non sexan substancias nucleares estarán sometidos ás mesmas obrigas que os transportes con orixe ou destino dentro do territorio nacional. Para os efectos desta lei, a empresa expedidora será responsable polos danos causados dentro do territorio nacional por un accidente en que interveñan os ditos materiais, sendo de aplicación o estipulado no artigo 20 cando se produza un accidente en que se vexan involucrados materiais procedentes de varios expedidores.

4. Antes de se iniciar un transporte, o explotador da instalación radioactiva, ou a empresa expedidora cando se trate de tránsitos, que, de conformidade coas disposicións desta lei, sexa responsable polos danos causados dentro do territorio nacional por un accidente en que interveñan materiais radioactivos que non sexan substancias nucleares, deberá facer entrega ao transportista da información que acredite que se dispón dunha garantía financeira para facer fronte á responsabilidade civil igual ou superior á requirida por esta lei para os materiais que son obxecto do transporte durante toda a duración deste, incluído o almacenamento incidental durante o transporte, ata que se produza a transferencia da responsabilidade a un terceiro, ou, no caso dos tránsitos, mentres que o transporte discorra dentro do territorio nacional.

5. O transportista de materiais radioactivos que non sexan substancias nucleares poderá ser considerado responsable, en substitución do explotador da instalación de orixe ou destino, para os efectos de aplicación desta lei, en relación cos danos causados polos ditos materiais, sempre que sexa autorizada a dita substitución pola autoridade competente e se conte co acordo do explotador da instalación de orixe ou destino, segundo corresponda.

Artigo 19. *Subsistencia da responsabilidade polos materiais fóra da instalación.*

1. A responsabilidade atribuída por esta lei ao titular dunha instalación radioactiva polos danos causados dentro do territorio nacional como consecuencia da emisión de radiacións ionizantes nun accidente en que se vexan involucrados materiais radioactivos que non sexan substancias nucleares subsistirá mesmo cando tales materiais se manexen, almacenen, transporten ou manipulen fóra dela, a menos que se transferise esta responsabilidade a un terceiro mediante un contrato escrito que permita coñecer de forma indubidable a data da transferencia.

2. A responsabilidade atribuída por esta lei ao explotador dunha instalación radioactiva, ou a un expedidor cando se trate de tránsitos, polos danos causados por un accidente no cal se produza a liberación de radiacións ionizantes en que se vexan involucrados materiais que non sexan substancias nucleares que fosen abandonados, extraviados, roubados ou furtados subsistirá, agás en relación cos danos persoais ou materiais que sobreveñan ás persoas que participasen nos feitos e sen prexuízo do dereito de repetición que puiden corresponder ao explotador sobre estas últimas conforme as disposicións desta lei ou de calquera outra lexislación que resulte aplicable. Para estes efectos, a dita responsabilidade subsistirá durante tres anos, contados desde a data en que tales feitos se puxesen en coñecemento das autoridades competentes.

Artigo 20. *Responsabilidade de varios explotadores ou expedidores.*

No caso de que nun accidente interveñan materiais radioactivos que non sexan substancias nucleares que pertencen a varios explotadores, ou a varios expedidores cando se trate de tránsitos, os explotadores ou expedidores que, de conformidade con esta lei, teñan atribuída a responsabilidade por danos causados como consecuencia da emisión de radiacións ionizantes responderán por tales danos, na medida en que non se poida distinguir qué materiais foron causantes dos ditos danos:

- a) En proporción á garantía mínima obrigatoria estipulada no artigo 21 no que se refire aos danos ás persoas e aos bens, así como ás perdas económicas derivadas destes danos, e
- b) En proporción á garantía mínima establecida de conformidade co artigo 23 no que se refire aos danos ambientais.

Artigo 21. *Garantía por danos ás persoas, aos bens e perdas económicas.*

1. Para responder á responsabilidade polos danos definidos nos artigos 3.2.c).1.º, 3.2.c).2.º e 3.2.c).3.º, os explotadores, ou as empresas expedidoras no caso dos tránsitos, deberán establecer unha garantía financeira para faceren fronte á responsabilidade civil por unha cantidade igual ou superior á que corresponda ao tipo de material radioactivo que non sexa substancia nuclear que requira a cobertura máis alta de conformidade co estipulado no anexo.

2. Esta garantía deberá quedar establecida por calquera dos procedementos seguintes:

- a) Contratación dunha póliza de seguro que cubra a garantía exixida.
- b) Constitución doutra garantía financeira cunha entidade autorizada polo Ministerio de Economía e Facenda, nas condicións que regule a normativa específica da dita garantía.
- c) Unha combinación de ambas as dúas, que garanta a totalidade da garantía exixida.

3. As contías establecidas no anexo poderán ser actualizadas polo Goberno, por proposta do Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, cando o transcurso do tempo ou a variación do índice de prezos de consumo o aconsellen para manter o mesmo nivel de garantía.

Artigo 22. *Reclamacións por danos ás persoas, aos bens e perdas económicas.*

1. O procedemento de reclamación dos danos a que fai referencia o artigo 21 axustarase ao establecido nos artigos 14 e 15 desta lei para a reclamación dos danos producidos por substancias nucleares, salvo no que se refire ao prazo de garantía previsto no artigo 15.1, que será, en todo caso, de dez anos contados desde o accidente.

2. O pagamento de indemnizacións como consecuencia dos danos, a que fai referencia o artigo 21, que sexan producidos por un accidente estará suxeito á seguinte prelación:

a) Primeiro pagaranse as indemnizacións por morte e danos físicos causados ás persoas que fosen reclamados dentro dos tres primeiros anos contados desde a data en que se produciu o accidente. Estes danos poderanse cuantificar, na medida en que iso sexa posible e en ausencia doutros baremos específicos, conforme os criterios e dentro dos límites indemnizatorios fixados no «Sistema para a valoración dos danos e perdas causados ás persoas en accidentes de circulación», que se contén no anexo ao texto refundido da Lei sobre responsabilidade civil e seguro na circulación de vehículos de motor, aprobado polo Real decreto lexislativo 8/2004, do 29 de outubro.

b) Seguidamente, pagaranse as indemnizacións polas perdas ou danos aos bens e as perdas económicas derivadas dos danos ás persoas e bens, cuxa reclamación se produza dentro dos tres primeiros anos contados desde a data en que se produciu o accidente, que se atenderán sen distinción nelas.

c) En terceiro lugar, pagaranse as reclamacións que se produzan transcorridos tres anos desde a data en que aconteceu o accidente, que se atenderán sen distinción entre elas.

Artigo 23. *Responsabilidade por danos ao ambiente.*

A responsabilidade polos danos ambientais previstos no artigo 3.2.c) 4.º desta lei causados por un accidente que produza a liberación de radiacións ionizantes en que se vexan involucrados materiais radioactivos que non sexan substancias nucleares rexerese polo establecido na lexislación vixente en materia de responsabilidade ambiental. Para tal efecto, o Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, logo dos informes do Ministerio de Medio Ambiente, e Medio Rural e Mariño e do Consello de Seguridade Nuclear, determinará, segundo a intensidade ou gravidade do dano ambiental que se puiden producir como consecuencia dun accidente en que interveñan os ditos materiais, a contía mínima que deberá quedar garantida polo explotador para responder dos ditos danos.

Artigo 24. *Titularidade pública das instalacións radioactivas.*

Cando o explotador dunha instalación radioactiva sexa un organismo de titularidade pública, non estará obrigado a establecer garantía financeira ningunha, pero estará obrigado a satisfacer as indemnizacións que correspondan conforme o disposto nesta lei.

Disposición adicional primeira. *Adecuación do Plan Básico de Emerxencia Nuclear.*

O Goberno, no prazo de seis meses, de acordo coa Generalitat de Catalunya, adecuará o Plan Básico de Emerxencia Nuclear para a creación dunha estrutura directiva coordinada para o Plan de Emerxencia Nuclear de Tarragona e o Plan de Emerxencia Exterior do Sector Químico de Tarragona, dentro da estrutura orgánica da Generalitat de Catalunya.

Disposición adicional segunda. *Modificación do imposto sobre sociedades.*

Con efectos para os períodos impositivos iniciados a partir do 1 de xaneiro de 2011, modifícase a disposición adicional cuarta do texto refundido da Lei do imposto sobre

sociedades, aprobado polo Real decreto legislativo 4/2004, do 5 de marzo, que queda redactada da seguinte forma:

«Disposición adicional cuarta. *Réxime fiscal das transmisións de activos realizadas en cumprimento de disposicións con rango de lei e da normativa de defensa da competencia.*

1. As transmisións de elementos patrimoniais que se efectúen en cumprimento de obrigas establecidas por disposicións con rango de lei, publicadas a partir do 1 de xaneiro de 2002, ou por acordos da Comisión Europea ou do Consello de Ministros adoptados a partir desa mesma data, en aplicación das normas de defensa da competencia en procesos de concentración empresarial, terán o seguinte tratamento no imposto sobre sociedades:

a) A renda positiva que se obteña non se integrará na base imponible, se o importe obtido na transmisión se reinviste nas condicións establecidas no artigo 42 desta lei.

b) A dita renda positiva integrarase na base imponible do período en que se transmitan, ou por calquera outro motivo se dean de baixa no balance os bens e dereitos obxecto do reinvestimento.

No exercicio en que se integren as ditas rendas aplicarase, na cota íntegra correspondente, a dedución por reinvestimento de beneficios extraordinarios que fose aplicable no período impositivo en que se publicou a norma que establecía a obriga de transmisión dos elementos patrimoniais.

c) Os elementos patrimoniais en que se materialice o reinvestimento valoraranse, para os exclusivos efectos de cálculo da renda positiva, polo mesmo valor que tiñan os bens e dereitos transmitidos. No caso de reinvestimento parcial, o dito valor incrementarase no importe da renda integrada na base imponible.

d) O suxeito pasivo poderá presentar consultas sobre a interpretación e aplicación desta disposición, cuxa contestación terá carácter vinculante para a Administración tributaria, nos termos previstos nos artigos 88 e 89 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

2. Non se integrarán na base imponible as rendas positivas que se poñan de manifesto con ocasión das transmisións de accións e participacións sociais na sociedade xestora de mercado residente en España a que se refire o artigo 4 do Convenio internacional relativo á constitución dun mercado ibérico da enerxía eléctrica entre o Reino de España e a República Portuguesa, feito en Santiago de Compostela o 1 de outubro de 2004, que se realicen para a creación do dito mercado, sempre que a contraprestación recibida nas ditas transmisións, na súa totalidade ou en parte, sexan accións ou participacións sociais na sociedade xestora de mercado residente en Portugal a que se refire o dito artigo 4.

As ditas rendas positivas integraranse na base imponible do período impositivo en que se transmitan, ou por calquera outro motivo se dean de baixa no balance as citadas accións ou participacións recibidas, ou cando se compute nestas últimas unha corrección de valor fiscalmente deducible, en proporción ao importe da dita baixa ou corrección de valor.»

Disposición adicional terceira *Modificación da Lei 25/1964, do 29 de abril, sobre enerxía nuclear.*

Un. Modifícase o número catorce e engádese o número dezaseis ao artigo segundo, coa seguinte redacción:

«Catorce. Titular dunha autorización ou explotador dunha instalación nuclear ou radioactiva é unha persoa física ou xurídica que é responsable na súa totalidade dunha instalación nuclear ou radioactiva, tal como se especifica na correspondente autorización. Esta responsabilidade non se poderá delegar.»

«Dezaseis. Seguridade nuclear é a consecución de condicións de explotación adecuadas dunha instalación nuclear, a prevención de accidentes e a atenuación das súas consecuencias, cuxo resultado sexa a protección dos traballadores, e do público en xeral e do ambiente, dos riscos producidos polas radiacións ionizantes procedentes de instalacións nucleares.»

O antigo número dezaseis pasa a ser dezaseis bis.

Dous. O artigo 28 queda redactado do seguinte modo:

«1. As instalacións nucleares e radioactivas estarán sometidas a un réxime de autorizacións emitidas polo Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, logo de informe preceptivo do Consello de Seguridade Nuclear, oídas en materia de ordenación do territorio e ambiente as comunidades autónomas en cuxo territorio se sitúe a instalación ou a zona de planificación prevista na normativa básica sobre planificación de emerxencias nucleares e radiolóxicas.

O réxime xurídico das autorizacións establecerase regulamentariamente e definirá as autorizacións aplicables a cada unha das fases da vida das ditas instalacións, que se referirán polo menos á selección de localizacións, á construción, á posta en marcha e ao funcionamento, e ao seu desmantelamento e clausura, segundo corresponda.

2. O titular da autorización de explotación dunha central nuclear deberá ser unha persoa xurídica que teña por obxecto exclusivo a xestión de centrais nucleares, e contará para tal efecto cos medios materiais, económico-financeiros e persoais necesarios para garantir a súa explotación segura.

3. Unha mesma persoa xurídica poderá ser titular simultaneamente da autorización de explotación de varias centrais nucleares. Neste suposto, sen prexuízo da aplicación das normas xerais de contabilidade correspondentes, deberá levar na súa contabilidade contas separadas para cada central nuclear da cal sexa titular, diferenciando entre os ingresos e os custos imputables a cada unha delas.

4. O titular da autorización de explotación dunha central nuclear deberá remitir ao Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, no primeiro trimestre de cada ano, un informe en que se inclúan os investimentos efectuados na central durante o ano anterior e a evolución do cadro de persoal asignado á súa explotación nese ano, así como as previsións correspondentes para os cinco anos seguintes. O dito ministerio remitirá unha copia do informe ao Consello de Seguridade Nuclear.»

Tres. Engádesse unha disposición transitoria única co seguinte texto:

«Disposición transitoria única. *Adaptación ao previsto no artigo 28:*

A adaptación ao previsto nos números 2 e 3 do artigo 28 da Lei 25/1964, do 29 de abril, sobre enerxía nuclear, levarase a cabo segundo se dispón a continuación:

1. Os titulares das autorizacións de explotación das centrais nucleares que non reúnan as condicións establecidas nos números 2 e 3 do artigo 28 da Lei 25/1964, do 29 de abril, sobre enerxía nuclear, deberanse adaptar a estas nun prazo máximo dun ano.

Para estes efectos, deberán remitir á Dirección Xeral de Política Enerxética e Minas, nun prazo máximo de catro meses, o correspondente plan de adaptación, para os efectos de comprobación da súa adecuación ás condicións establecidas no dito artigo. A Dirección Xeral de Política Enerxética e Minas, logo de informe do Consello de Seguridade Nuclear, ditará resolución motivada, nun prazo máximo de dous meses, e aprobará o plan de adaptación, se se cumpren as ditas condicións, ou solicitará as modificacións que considere pertinentes. Neste caso o titular da autorización remitirá o novo plan de adaptación nun prazo de dous meses á Dirección Xeral de Política Enerxética e Minas, que deberá resolver no prazo dun mes.

2. As autorizacións administrativas, licenzas e concesións que tiveren sido outorgadas ás entidades que viñesen sendo titulares das centrais nucleares e que, de calquera modo, estivesen vinculadas á actividade destas instalacións, entenderanse transferidas á entidade a que corresponda asumir a condición de titular da autorización de explotación da central nuclear, de acordo con esta lei, logo de comunicación ás autoridades competentes. A dita entidade quedará subrogada en todos os dereitos e obrigas que deriven dos mencionados títulos.

3. As entidades que pasen a ser titulares das centrais nucleares entenderanse subrogadas nos contratos, os dereitos e as obrigas dos anteriores titulares daquelas, que lles fosen atribuídos no proceso de adaptación previsto nesta disposición. O dito cambio de titularidade non poderá ser considerado, en ningún caso, causa de modificación dos dereitos e obrigas que dimanen dos contratos.

4. Ás achegas que non sexan en diñeiro e ás escisións que se efectúen coa finalidade de dar cumprimento ao establecido nos números 2 e 3 do artigo 28 da Lei 25/1964, do 29 de abril, sobre enerxía nuclear, aplicaráselles o réxime previsto para as achegas e escisións de ramas de actividade no capítulo VIII do título VII do texto refundido da Lei do imposto sobre sociedades, aprobado polo Real decreto legislativo 4/2004, do 5 de marzo.

5. O incumprimento da obriga de adaptación na forma e prazos establecidos na presente disposición constitúe infracción grave para os efectos do disposto no artigo 86 b) da Lei 25/1964, do 29 de abril, sobre enerxía nuclear.

6. Autorízase o Goberno para adoptar as disposicións necesarias para a aplicación do establecido no artigo 28 da Lei 25/1964, do 29 de abril, sobre enerxía nuclear.»

Disposición derogatoria única. *Derrogación normativa.*

1. Quedan derogados o capítulo VII, agás o artigo 45, os capítulos VIII, IX e X da Lei 25/1964, do 29 de abril, sobre enerxía nuclear, e a disposición adicional segunda da Lei 17/2007, do 4 de xullo, pola que se modifica a Lei 54/1997, do 27 de novembro, do sector eléctrico, para adaptala ao disposto na Directiva 2003/54/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 26 de xuño de 2003, sobre normas comúns para o mercado interior da electricidade.

2. Así mesmo, quedan derogados o artigo 9.2 do Regulamento sobre instalacións nucleares e radioactivas, aprobado polo Real decreto 1836/1999, do 3 de decembro, e, no que se opoña ao disposto nesta lei, o Regulamento sobre cobertura de riscos nucleares, aprobado polo Decreto 2177/1967, do 22 de xullo.

Disposición derradeira primeira. *Modificación do artigo 45 da Lei 25/1964, do 29 de abril, sobre enerxía nuclear.*

Modifícase o artigo 45 da Lei 25/1964, do 29 de abril, sobre enerxía nuclear, que queda redactado do seguinte modo:

«O explotador dunha instalación nuclear ou dunha instalación radioactiva deberá establecer unha garantía financeira para a cobertura da responsabilidade civil derivada dos accidentes nucleares que involucren substancias nucleares, así como dos accidentes que produzan a emisión de radiacións ionizantes que involucren materiais radioactivos que non sexan substancias nucleares, nas condicións que se determinen pola normativa específica en materia de responsabilidade civil por danos nucleares.»

Disposición derradeira segunda. *Modificación do artigo 9 do texto refundido do Estatuto legal do Consorcio de Compensación de Seguros, aprobado polo Real decreto legislativo 7/2004, do 29 de outubro.*

Modifícase o artigo 9 do texto refundido do Estatuto legal do Consorcio de Compensación de Seguros, aprobado polo Real decreto legislativo 7/2004, do 29 de outubro, que queda redactado do seguinte modo:

«1. O Consorcio asumirá a cobertura dos riscos que resulten asegurables polas entidades aseguradoras da responsabilidade civil por accidentes nucleares causados por substancias nucleares, ou por accidentes nos cales se produza a liberación de radiacións ionizantes en que interveñan materiais radioactivos que non sexan substancias nucleares, do seguinte modo:

a) No caso de non alcanzar o conxunto das entidades aseguradoras o límite mínimo de responsabilidade previsto na Lei sobre responsabilidade civil por danos nucleares ou producidos por materiais radioactivos, o Consorcio participará na cobertura asumindo a diferenza restante ata o dito límite.

b) Actuará como reasegurador na forma e contía que determine o Ministerio de Economía e Facenda.

2. Para os efectos deste estatuto legal, enténdese por accidente nuclear o definido como tal no artigo 3.1.a) da Lei sobre responsabilidade civil por danos nucleares ou producidos por materiais radioactivos.»

Disposición derradeira terceira. *Título competencial.*

A presente lei dítase ao abeiro do artigo 149.1.8.^a da Constitución, que atribúe ao Estado a competencia exclusiva para ditar a lexislación civil, con excepción do capítulo III do título I e do artigo 22.1, que se ditan ao abeiro do artigo 149.1.6.^a da Constitución, que atribúe ao Estado a competencia exclusiva para ditar a lexislación procesual.

Disposición derradeira cuarta. *Desenvolvemento regulamentario.*

Facúltase o Goberno para ditar as disposicións precisas para o desenvolvemento desta lei e, en particular, para incorporar ao dereito interno as decisións que tome o Comité de Dirección da Axencia de Enerxía Nuclear da Organización para a Cooperación e o Desenvolvemento Económico (OCDE) en virtude do establecido nos artigos 1.a).ii, 1.a).iii e 1.b). do Convenio de París.

Disposición derradeira quinta. *Franquía.*

O Ministerio de Industria, Turismo e Comercio, co obxecto de facilitar a contratación entre as partes, poderá establecer, mediante orde, unha franquía a cargo do asegurado con relación aos riscos por dano nuclear cubertos polas entidades de seguro e en función das circunstancias do mercado que en cada momento concorran.

Disposición derradeira sexta. *Modificación da Lei 34/1998, do 7 de outubro, do sector de hidrocarburos.*

Un. Engádesse unha nova disposición adicional trixésimo primeira á Lei 34/1998, do 7 de outubro, do sector de hidrocarburos. «Constitución de sociedades filiais de ENAGÁS, S.A.»:

«1. ENAGÁS, S.A. constituirá dúas sociedades filiais nas cales teña a totalidade do capital social e ás cales correspondan as funcións de xestor técnico do sistema e transportista, respectivamente, que se realizará coa achega de todos os activos materiais e persoais que se encontren actualmente dedicados ao exercicio de cada unha das citadas actividades. ENAGÁS, S.A. poderá transmitir a súa denominación social á sociedade filial transportista.

2. Á sociedade filial de ENAGÁS, S.A. constituída conforme o número anterior que exerza as funcións do xestor técnico do sistema seranlle de aplicación todas as disposicións da Lei 34/1998, do 7 de outubro, do sector de hidrocarburos relativas a este.

Á sociedade filial que exerza a actividade de transportista seranlle de aplicación todas as disposicións da Lei 34/1998, do 7 de outubro, do sector de hidrocarburos, relativas á citada actividade. Os gasodutos de transporte primario que forman parte da rede troncal seranlle autorizados de forma directa á dita sociedade filial de transporte para os efectos da citada lei.

Ningunha persoa física ou xurídica poderá participar directa ou indirectamente no conxunto de accionistas da sociedade matriz, nunha proporción superior ao 5 por 100 do capital social, nin exercer dereitos políticos na dita sociedade por riba do 3 por 100. Estas accións non se poderán syndicar para ningún efecto. Aqueles suxeitos que realicen actividades no sector gasista e aquelas persoas físicas ou xurídicas que, directa ou indirectamente, participen no capital destes en máis dun 5 por 100, non poderán exercer dereitos políticos na dita sociedade matriz por riba do 1 por 100. Estas limitacións non serán aplicables á participación directa ou indirecta correspondente ao sector público empresarial. As participacións no capital social non se poderán syndicar para ningún efecto.

Así mesmo, a suma de participacións directas ou indirectas dos suxeitos que realicen actividades no sector de gas natural non poderá superar o 40 por 100.

Para os efectos de computar a participación no dito accionariado, atribuiranse a unha mesma persoa física ou xurídica, ademais das accións e outros valores posuídos ou adquiridos polas entidades pertencentes ao seu mesmo grupo, tal e como este se define no artigo 4 da Lei 24/1988, do 28 de xullo, do mercado de valores, aquelas cuxa titularidade corresponda:

a) Ás persoas que actúen en nome propio pero por conta daquela, de forma concertada ou formando con ela unha unidade de decisión. Entenderase, salvo proba en contrario, que actúan por conta dunha persoa xurídica ou de forma concertada con ela os membros do seu órgano de administración.

b) Aos socios xunto aos cales aquela exerza o control sobre unha entidade dominada conforme o previsto no artigo 4 da Lei 24/1988, do 28 de xullo, do mercado de valores.

En todo caso, terase en conta tanto a titularidade dominical das accións e demais valores como os dereitos de voto de que se desfrute en virtude de calquera título.

O incumprimento da limitación na participación no capital a que se refire a presente disposición considerarase infracción moi grave para os efectos sinalados no artigo 109 desta lei, e serán responsables as persoas físicas ou xurídicas que resulten titulares dos valores ou aquelas ás cales resulte imputable o exceso de participación no capital ou nos dereitos de voto, de conformidade co disposto nos parágrafos anteriores. En todo caso, será de aplicación o réxime sancionador previsto na dita lei.

ENAGÁS, S.A. non poderá transmitir a terceiros as accións das filiais que realicen actividades reguladas.

3. As limitacións das porcentaxes de participación e non transmisibilidade das accións a que se refire a presente disposición non lles resultará aplicable a outras filiais que ENAGÁS, S.A. puiden constituír para o desenvolvemento de actividades empresariais distintas do transporte regulada no artigo 66 da Lei 34/1998, do 7 de outubro, do sector de hidrocarburos, a xestión da rede de transporte e a xestión técnica do sistema gasista nacional.

4. O réxime fiscal especial previsto no capítulo VIII do título VII do texto refundido da Lei do imposto sobre sociedades, aprobado polo Real decreto legislativo 4/2004, do 5 de marzo, será aplicable ás operacións a que se refire o número 1 desta disposición adicional.»

Dous. Engádesse unha nova disposición transitoria vixésimo terceira á Lei 34/1998, do 7 de outubro, do sector de hidrocarburos. «Prazo para constituír a filial.»

Antes de que transcorra un ano desde a entrada en vigor desta lei, ENAGÁS, S.A. constituirá as sociedades filiais a que se refire a disposición adicional trixésimo primeira desta lei. Os aranceis de notarios, rexistradores mercantís e da propiedade correspondentes aos actos necesarios para a constitución das filiais quedarán reducidos ao 10%.

Tres. Modificación da disposición adicional vixésima da Lei 34/1998, do 7 de outubro, do sector de hidrocarburos:

O director executivo da sociedade filial de ENAGÁS, S.A. que exerza as funcións do xestor técnico do sistema será nomeado e separado polo Consello de Administración da sociedade, co visto e prace do ministro de Industria, Turismo e Comercio.

O persoal da filial que exerza as funcións como xestor técnico do sistema subscribirá o código de conduta a que fai referencia o artigo 63 desta lei garantindo a súa independencia respecto ao resto de actividades desenvolvidas polo grupo empresarial.

Disposición derradeira sétima. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor na data en que entre en vigor en España o Protocolo do 12 de febreiro de 2004 polo que se modifica o Convenio de responsabilidade civil por danos nucleares (Convenio de París) e o Protocolo do 12 de febreiro de 2004, polo que se modifica o convenio complementario do anterior (Convenio de Bruxelas), salvo o establecido na disposición adicional segunda, relativa á «Modificación do imposto de sociedades», a disposición adicional terceira, pola que se modifica a Lei 25/1964, do 29 de abril, sobre enerxía nuclear, e a disposición derradeira sexta, que modifica a Lei 34/1998, do 7 de outubro, do sector de hidrocarburos, que entrarán en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,

Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 27 de maio de 2011.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

ANEXO

Contía da garantía mínima obrigatoria para a cobertura da responsabilidade civil por accidentes causados por materiais radioactivos que non sexan substancias nucleares

Hexafluoruro de uranio natural UF ₆					
Actividade (TBq)	< 0,4	≥ 0,4 e < 10	≥ 10 e < 100	≥ 100	
Garantía mínima (€)	300.000	600.000	1.200.000	2.400.000	
Concentrado de uranio natural U ₃ O ₈					
Actividade (TBq)	< 0,4	≥ 0,4 e < 10	≥ 10 e < 100	≥ 100	
Garantía mínima (€)	150.000	300.000	600.000	1.200.000	
Outros materiais radioactivos					
Actividade (TBq)	< 0,1	≥ 0,1 e < 10	≥ 10 e < 100	≥ 100 e < 1000	≥ 1000
Garantía mínima (€)	Exento	150.000	300.000	600.000	1.200.000